

Жаба пѣтница.

алката жабичка съ зелената дрешка за пръвъ пѣтъ излѣзна вѣнъ отъ своето блато. Тя ококори очи отъ очудване. Тѣй прѣкрасенъ ѝ се видѣ Божия свѣтъ.

— Погледнете! Какво топло и свѣтло слънчице! Какви зелени поляни! Колко мушици и комари! А азъ до сега нищо да не знаа... И тя тѣй силно подскокна, щото падна чакъ вѣнъ на поляната.

—Е, сбогомъ, старо блато! Доста се наседѣхъ въ тебе. Ще трѣгна сега да поскитамъ по бѣлия свѣтъ.

Жабата си взела за тояга една прѣчка отъ папуръ, гудила си на главата пѣтничка зелена шапчица, задѣнала на гърба си една торба, па трѣгнала...

Видѣлъ я рачо — осмочрачо, па ѝ рекѣлъ:

— Здравей, жабко — цигуларко! Навѣрно отивашъ на гости у дѣда кърта, да му посвиришъ съ цигулката си, нали?